

Părintele Antim Gâdioi aderă fără rezervă la doctrina adunării de la Roman, din 2018, întrerupând comuniunea cu aproape toată Ortodoxia

Părintele Antim Gâdioi a emis, de ziua Sfintei Cuvioasei Maicii noastre Parascheva de la Iași, unul dintre obișnuitele comunicate ale sfinției sale în care ne înștiințează de decizia de a întrerupe comuniunea cu două categorii de credincioși ai Bisericii Ortodoxe, care, împreună, alcătuiesc aproape întreaga pliroama a Ortodoxiei.

Consider acest comunicat foarte important și binevenit, deoarece **ne arată, în sfârșit, poziția clară și tranșantă a părintelui Antim pe temele care au încins dezbaterile din ultimii ani între nepomenitori**, la sfârșitul cărora s-au degajat două poziții clare: una, a pomenirii corecte, a căii împărătești a luptei contra ereziei, și alta, a unei acrivii lipsite de discernământ, caracterizate printr-o stare de continuă tulburare și pendulare a adeptilor săi, în probleme care au fost deja tranșate și explicate corect în duhul Tradiției Bisericii Ortodoxe.

Încercând să scape de blasfemia contra Duhului Sfânt admisă la Roman în 2018, gruparea Sava-Staicu recunoaște că nu toți pomenitorii sunt eretici

Analizăm acest comunicat și pentru a proclama public că nu suntem de acord cu calea urmată de părintele Antim, o poziționare foarte importantă, întrucât părintele este prezentat de către propaganda ecumenistă ca un lider al luptei antiecumeniste din România, și orice derapaj al sfinției sale se răsfrânge asupra întregii lupte, deoarece Patriarhia are grijă să oculteze faptul că foarte mulți dintre nepomenitori nu mai urmează de mult același drum cu părintele Antim, mergând pe ceea ce noi considerăm a fi calea dreaptă a mărturisirii.

Întreruperea canonică a pomenirii ierarhilor ecumeniști și riscurile ei

Părintele Antim ne anunță în comunicatul pe care l-a publicat pe siteul sfinției sale că se desparte de două categorii de creștini ortodocși:

1. preoții care au întrerupt pomenirea ierarhului, dar au slujit și slujesc cu „preoți neîngrădiți de erezie” și cu cei ce îi urmează;
2. toți credincioșii ortodocși care nu au întrerupt încă pomenirea ierarhilor.

Nu știm ce anume a determinat decizia bruscă a părintelui Antim de a anunța întreruperea comuniunii bisericești cu preoți îngrădiți de erezie (a se observa limbajul împrumutat din gândirea preotului Staicu, care a anunțat undeva că „nepomenitori” sunt „cei ce îl urmează pe Chirilă”, pe când cei ce îl urmează pe Sava, de exemplu, sunt „îngrădiți de erezie”, „mărturisitori”, deși modalitatea în care se îngrădesc de erezie e nepomenirea la toți, o precizare la fel de binevenită, deoarece îi separă pe nepomenitorii cu adevărat mărturisitori de cei ce au întrerupt pomenirea în 2016, dar după aceea au deviat de la calea patristică și canonică), însă pare destul de stranie această întrerupere a comuniunii bisericești cu cei ce sunt nepomenitori, dar slujesc cu pomenitorii, pentru motivul că, date fiind circumstanțele din Biserica Ortodoxă Română, preoții pomenitori îi evită pe cei nepomenitori.

Data: 14 oct. 2021

Părintele Antim face precizarea că **întrerupe orice comuniune bisericească cu părintii care, după ce s-au îngrădit de erezia legiferată la Sinodul eretic din Creta, 2016, prin întreruperea pomenirii ierarhului ereziarh, au slujit sau slujesc în continuare cu preoți neingraditi de erezie. De asemenea întrerupe comuniunea și cu cei aflați în comuniune bisericească cu acestia, caci „Sfântul Ioan Gură de Aur a spus deschis ca dusmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci și cei aflați în comuniune cu ei.”**

Din câte știu eu, în afară de părintele Macarie Banu de la Oituz, care afirmă că slujește cu preoții pomenitori, nu mai există preoți pomenitori care să dorească să primească la slujbele lor preoți nepomenitori, de frica de a nu fi persecutați de către ierarhie.

Chiar și așa, măsura este, în opinia mea, profund eronată pentru că nu face unele distincții necesare. Dacă, de exemplu, un preot nepomenitor merge și slujește cu un preot pomenitor și împreună îl pomenesc pe ierarh, atunci nepomenitorul, îngrăditul, cum îl numește părintele Antim, își neagă propria mărturisire și ar trebui să se reîntoarcă între pomenitori, dar și în această situație, soluția ar fi o încercare de recuperare a unui astfel de preot, înainte de a-l alunga pur și simplu din comuniune.

Dacă însă un preot pomenitor are curaj să coliturghisească cu unul nepomenitor și să nu îl pomenească pe ierarh la acea slujbă, atunci nu există niciun motiv ca preotul nepomenitor să fie sancționat pentru faptul că l-a determinat pe un pomenitor să întrerupă, măcar pentru o slujbă, pomenirea ereticului.

A gândi altfel înseamnă a nu înțelege distincțiile pe care sfintele canoane și cugetarea patristică le fac între preoții pomenitori ai unui ierarh necondamnat sinodal și cei ce sunt scoși în afara Bisericii de către un sinod care i-a caterisit pe ierarhii cu care se află în comuniune un astfel de preot, și a avea impresia profund eronată că erezia se ia precum covidul, prin simpla împreună prezență a doi preoți într-un sfânt altar.

Dacă ar veni, de exemplu, un preot pomenitor la Schit Orășeni și ar avea curajul să slujească cu părintele Ioan Ungureanu, acel preot „l-ar întina” pe părintele Ioan sau ar face o mărturisire pe care, fie-mi îngăduit, nu au curajul să o facă nici „îngrădiții” cu care se află în comuniune părintele Antim, care nu ar veni să slujească la Orășeni în actualele condiții nici dacă i-ai plăti?

Și atunci, cum am judeca decizia părintelui Ioan de a primi la slujbă un preot încă neîmgrădit? **Înterupem comuniunea cu părintele Ioan pentru că l-a ajutat pe un preot să facă o mărturisire plină de curaj, care ar putea fi mai puternică decât tot ce au făcut „îngrădiții” până acum? Evident că nu.**

S-ar întina Liturghia Părintelui Ioan dacă ar primi un preot pomenitor curajos și ar da împreună mărturie contra ierarhului eretic? Evident că nu. A gândi altfel înseamnă a avea o înțelegere precară a Sfintei Liturghii și a motivelor pentru care părinții au lăsat pogorământul întreruperii pomenirii.

Comunicatul părintelui Antim nu ne ajută să pricepem despre cine anume e vorba în această întrerupere a comuniunii.

De altfel, textul e plin de neclarități. Mai întâi ni se spune că se întrerupe „comuniunea bisericească” cu preoții care au întrerupt pomenirea, dar continuă să slujească cu preoți pomenitori care îl pomenesc pe ereziarh, sau au slujit cu ei...

Nu înțelegem exact la ce fel de comuniune se face referire, de vreme ce termenul „comuniune bisericească” se referă la refuzul credincioșilor de a mai merge la

slujbele preoților eretici, pe când comuniunea între doi preoți e una euharistică, liturgică. Și atunci, aplicând termenii, ce face părintele Antim: nu îi mai primește la slujbe sau nu mai slujește cu acei preoți?

De asemenea, nu e clar la cine face referire când vorbește de „ierarhul ereziarh”. Ereziarhul este, prin natura termenului, începătorul ereziei. În cazul nostru, acest titlu l-ar putea avea Bartolomeu, ereziarhul de la Fanar. Ceilalți episcopi, care s-au făcut părtași la erezia lui, sunt eretici ca și el, dar nu ereziarhi.

Sinodiconul Bisericii ne arată că la fiecare erezie Biserica a condamnat un ereziarh sau doi și „pe cei dimpreună cu ei”. Nu înțelegem la cine anume face părintele Antim referire, la Bartolomeu sau la toți ierarhii, pe care îi consideră, deosebit de practica sinoadelor ecumenice, ereziarhi pe toți?

La fel, expresia Sfântului Ioan Hrisostom e folosită nepotrivit, pentru că ea este „vrăjmaș al lui Dumnezeu”, nu „dușman al lui Dumnezeu”, o nuanță care ar părea că înseamnă același lucru, dar nu înseamnă, pentru că, ne spune Sfântul Iacov, că „vrăjmaș al lui Dumnezeu” e oricine păcătuiește (Iac. 4,4), pe când „dușman al lui Dumnezeu” este cel ce stăruie în păcat, chiar și după ce înțelege că păcătuiește, și se opune lui Dumnezeu în mod deschis.

Sfântul Ioan vorbea acolo despre vrăjmășia cu Dumnezeu a celor ce sunt în comuniune cu ereticii, dar vorbea despre ereticii condamnați, adică despre arieni, și despre vrăjmășia celor care continuau să rămână în comuniune cu ereticii arieni, din diverse motive, după cum ne arată Sfântul Atanasie, în canonul 2 al sinodului de la Alexandria, din 362, când acesta a primit în comuniune astfel de „vrăjmași ai lui Dumnezeu”, care fuseseră în comuniune cu arienii din frică, dar nu au mărturisit erezia acelorora.

Canonul Sfântului Atanasie cel Mare despre reprimirea celor ce nu s-au făcut părtași eresului de bunăvoie

Nefiind clar specificat în comunicat cine sunt cei cu care întrerupe părintele Antim comuniunea, ne rămâne să înțelegem ce putem din acesta.

Cineva ar putea să creadă, nu știu dacă pe drept cuvânt sau nu, că referirea este (și) la cei ce mai participă la slujbele de la Bănceni ale mitropolitului Longhin. Cum pentru părintele Antim mitropolitul Longhin este un episcop care a întrerupt

pomenirea ereticului Kirill, dar rămâne în comuniune cu primatul Onufrie, care are cuget ortodox și își apără eroic Biserica, nu ar fi de mirare ca această întrerupere a comuniune să îi vizeze și pe preoții sau credincioșii nepomenitori care, aflați pe la Bănceni, ar participa la slujbele făcute de mitropolitul mărturisitor, singurul episcop din Ortodoxie care a întrerupt pomenirea.

Un alt detaliu care îi scapă părintelui Antim este acela că **noi, nepomenitorii care mergem pe calea corectă, nu am întrerupt niciodată formal, prin declarație publică, comuniunea cu membrii Bisericii noastre, ci doar cu episcopii vinovați de erezie.**

Chiar dacă nu mai participăm la slujbele unde sunt pomeniți ierarhii eretici, pentru că e împotriva conștiinței noastre, noi nu am rupt oficial, formal, comuniunea cu confrății noștri ortodocși și nu ne-am situat în afara legăturii cu ei.

Ortodocșii nepomenitori, susținători ai „Rezoluției din ianuarie 2018”: cine suntem și cum luptăm contra ecumenismului

Această practică ține mai mult de iresponsabilitatea unui preot precum preotul Staicu, care confundă planurile și a întrerupt comuniunea cu toți, până când s-a trezit singur. **Nu e de mirare că preotul Staicu, rămas orfan de „părintele” Sava și în căutarea altui părinte, după ce a suferit, la rândul său, o „întrerupere a comuniunii”, a fost primul și singurul nepomenitor, pardon, „îngrădit”, care s-a grăbit să elogieze comunicatul părintelui Antim.**

Calugărul schismatic Sava Lavriotul îl umilește pe Preotul Staicu și îl face țap ispășitor pentru rătăcirile pe care el însuși le-a adus în România

Noi, ceilalți, am întrerupt participarea la slujbe alături de confrății noștri, dar ne considerăm membri ai acelorași parohii ca și ei, îi considerăm ortodocși, în măsura în care nu mărturisesc că ecumenismul e bun și că ierarhii sunt nevinovați de erezie...

Întreruperea formală a comuniunii bisericești, atunci când nu e făcută

canonic și patristic, înseamnă automat crearea a două tabere, „îngrădiții”, pe de o parte, și „ecumeniștii”, pe de partea cealaltă, în speța noastră, ceea ce, în limbaj tehnic bisericesc, se numește schismă.

Părintele Antim comunica de asemenea faptul că **nu va mai accepta participarea la Sfintele slujbe a celor care, după mai bine de cinci ani de la lepadarea de dreapta credința ce s-a pecetluit în Creta – iunie 2016, încă mai participă la slujbele ereticilor ecumeniști.** Acestia vor trebui să ia o hotărâre, să-și aleagă calea! „Căci nimeni nu poate sluji la doi domni.”

„Căci ce însoțire are dreptatea cu faradelegea? Sau ce legatură are lumina cu întunericul? Sau ce unire are Hristos cu Veliar? Sau ce legatură are credinciosul cu cel necredincios?”

Între adevăr și minciună nu există cale de mijloc! Nu încapă compromisul! Oricând s-au făcut astfel de pași, cel care a câștigat a fost vrăjmasul lui Dumnezeu și al omului.

Situația e cu atât mai complicată cu cât în al doilea paragraf părintele Antim anunță **întreruperea comuniunii bisericești și cu toți credincioșii ortodocși încă neîngrădiți de erezie.**

Sigur, părintele formulează altfel, spunând că „nu va mai accepta participarea la slujbe a celor care, după cinci ani de la lepadarea de credință ce s-a pecetluit în Creta, încă mai participă la slujbele ereticilor ecumeniști”, dar ideea asta e. De abia aici **părintele Antim vorbește de întreruperea comuniunii bisericești cu toți ortodocșii pomenitori.**

Nu știm exact cum își propune să facă acest lucru părintele Antim, dacă va institui un **certificat de vaccinare contra ereziei din Creta**, pe care participanții la slujbele din asezământul sfinției sale să îl prezinte la intrare, sau dacă va pune paznici la porți și va da invitații celor ce vin la slujbă, dar practica ni se pare profund greșită, pentru că cei ce vin la slujbele sfinției sale din mediul pomenitorilor ar trebui încurajați, nu alungați. Altfel, cum să învețe acest popor că la Creta s-a greșit, dacă nu participând acolo unde se spune adevărul? Dacă li se închide credincioșilor această posibilitate, atunci cum să îi învinuiești că au rămas în comuniune cu ecumeniștii, când de ani de zile părintele Antim s-a retras în munți,

iar poporul a fost lăsat pe mâna manipulatorilor bisericești, care l-au convins că totul este în regulă, „că nu s-a schimbat nimic” etc.?

Trebuie avută atenție la nuanțe și aici: părintele Antim nu spune că nu îi mai primește la Sfânta Împărtășanie, ci **nu îi mai primește la slujbe defel**, lucru care nu are decât o singură explicație: impresia profund eronată că erezia se ia, precum covidul, prin simpla prezență, **motiv pentru care trebuie impusă o distanțare fizică...**

Nu este foarte clar dacă nu îi mai primește la Sfânta Liturghie, sau nici la Botez, la Cununie, la Maslu... E de presupus că nu îi primește la Spovedanie, nici la Sfântul Potir.

Totuși, **dacă Sfânta Biserică îi primește la slujbe până la ectenia „cei chemați ieșiți” chiar și pe păgâni și eretici, cu ce autoritate refuză complet părintele Antim prezența la slujbele sfintiei sale a unor ortodocși botezați, necondamnați de vreun sinod, nemărturisitori deschiși ai ereziei?**

Cu tot respectul pentru părintele Antim, consider această decizie profund nefericită și profund periculoasă pentru viețuirea în așezământul pe care îl conduce, **mai ales că decizia vine cu o motivare din care transpare deplina achiesare la doctrina enunțată de tandemul Sava-Staicu la Roman în 2018, când au spus că toți cei ce nu au întrerupt pomenirea, fără nicio diferență sau excepție, sunt eretici, dar că au Sfinte Taine, pe care Dumnezeu li le face spre a lor osândă.**

De ce spunem că monahul Sava afirmă că Duhul Sfânt sfințește Taine spre osânda pomenitorilor

Numai așa poate fi decriptată afirmația părintelui Antim că ortodocșii „vor trebui să aleagă”, dacă vin la slujbele sfintiei sale sau ale ereticilor ecumeniști, „pentru că nu poți sluji la doi domni”.

Afirmația preluată din Matei 6, 24, că nu poți sluji la doi domni se referă la faptul că nu poți sluji și lui Dumnezeu și lui mamona, adică demonilor. Prin urmare, **afirmația părintelui Antim este că toți cei ce nu au întrerupt pomenirea până acum, indiferent de motiv, slujesc lui mamona, adică demonului.**

Același lucru transpare și din citarea unui cuvânt al Sfântului Pavel din epistola a doua către Corinteni (6,15), reprodus și în opera Sfântului Teodor Studitul, în care Apostolul se întreabă ce unire poate exista între Hristos și Veliar, în care Apostolul vorbește despre însoțirea la lucrare a creștinilor cu păgânii idolatri, **de unde ar rezulta că, pentru părintele Antim, cei ce nu au întrerupt pomenirea sunt păgâni, adică nici măcar nu sunt creștini.**

Dar chiar și așa, dacă ar fi păgâni, ceea ce nu sunt, de ce să îi excluzi de tot de la slujbe, când Biserica le dă voie și ereticilor să vină la Biserică în partea de liturghie numită catehetică?

Aflăm din acest pasaj al comunicatului că părintele Antim împărtășește complet punctul de vedere al monahului Sava și al preotului Staicu potrivit căruia toți sunteretici, dacă nu au întrerupt pomenirea încă, atât de eretici încât nu au ce căuta în slujbele dreptcredincioșilor.

Mai are rost să ne punem întrebarea, în aceste condiții, dacă părintele Antim le recunoaște preoților care nu au întrerupt pomenirea harul preoțesc și lucrarea preoțească, de vreme ce îi numește indirect păgâni, slujitori ai diavolului? Dacă le recunoaște botezurile, cununiiile, Împărtășania, de vreme ce pentru sfinția sa toți sunt „eretici ecumeniști”?

35 de întrebări teologice despre corecta nepomenire, adresate monahului Sava și adepților „acriviei” cuvioșiei sale

E bine să ne reamintim că în 2019, în ianuarie, Rădeni s-a risipit, după un an de tulburări, pentru că părintele Pamvo nu le recunoștea Tainele preoților pomenitori. În fruntea celor care au încercat „să îl convingă pe părintele Pamvo” se afla părintele Antim, care participa pentru prima oară la astfel de conferință.

Toți l-au considerat schismatic și l-au părăsit pe părintele Pamvo, care era influențat de un schismatic sadea, un oarecare părinte Antonie, care sălășluiește prin munții Neamțului și face afirmații blasfematoare de genul aceleia că în potirul pomenitorilor sunt demoni, confundând afirmațiile similare ale Sfântului Teodor cu privire la ereticii iconoclaști condamnați, care nu mai erau în Biserică.

La câțiva ani distanță, părintele Antim își precizează clar propria poziție pe această temă, prin acest comunicat, din care transpare că nu le recunoaște har

preoților pomenitori. Altfel, de ce nu ar primi niciun credincios de la aceștia, când aceia îl caută pentru a se dumiri și mântui?

Să ne mai întrebăm dacă îi primește părintele Antim la slujbe pe cei ce au fost păcăliți și s-au vaccinat? Să ne așteptăm oare la un comunicat și pe tema asta?

„Sfântul Teodor [Studitul]..., păzitor riguros al sfintelor canoane și al Sfintelor Predanii, s-a ferit până la moarte de împărtășirea cu ereticii și de pomenirea episcopilor eretici. Credea și propovăduia că până și simpla pomenire a unui episcop eretic constituie o „întinare” și știrbește ortodoxia celui care îl pomenește, în timp ce comuniunea cu ereticii ne desparte cu totul de Hristos; credea, de asemenea, odată cu Sfântul Ioan Gură de Aur, că nu numai ereticii, dar și cei ce sunt în comuniune cu ei sunt vrăjmași ai lui Dumnezeu și, potrivit lui Atanasie cel Mare, trebuie să ne ferim nu numai de cei dintâi, dar și de cei de-ai doilea.” (Strajerii Ortodoxiei, Arhimandrit Vasilios Papadakis , pag. 286-287)

Părintele încearcă să își argumenteze poziția din comunicat și cu un citat din cartea *Străjerii Ortodoxiei*, a arhimandritului Vasilios Papadakis, însă, fără să își dea seama, citatul pe care îl invocă îi joacă feste, deoarece părintele Vasilios Papadakis argumentează în favoarea celor care nu aplicăm o acrivie oarbă, ci o înțelegere a situației actuale a Bisericii, în care nu poți pune termene până la care să se întrerupă pomenirea, cum apare în acest comunicat termenul extinctiv de cinci ani, pentru că poporul nu mai e cel din vremea Sfântului Teodor, să priceapă situația și să reacționeze, fiind complet lipsit de conștiință dogmatică ortodoxă, motiv pentru care termenul acordat trebuie să fie **până când se trezește fiecare**, că nu e nicio grabă, Dumnezeu nu se grăbește, ci așteaptă răbdător trezirea și mântuirea fiecăruia.

În citatul prezentat părintele Vasilios face o distincție crucială între „simpla pomenire a numelui ierarhului” și „comuniunea cu el”, arătând că, dacă în prima situație Sfântul Teodor considera că este „o știrbire a ortodoxiei celui care pomenește”, în cea de a doua „comuniunea cu ereticii ne desparte de tot de Hristos”.

Astfel, simpla pomenire a numelui unui episcop eretic, la slujbe, evident, că doar nu în conversație, este o știrbire a ortodoxiei celui ce pomenește, o „întinare” a conștiinței sale. „Întinarea” produsă de pomenirea numelui episcopului din diverse motive înseamnă că preotul respectiv nu face mărturisirea corectă și completă și nu își face datoria de preot, de a lupta contra ereziei episcopului său, dar rămâne totuși ortodox, după cum spune în mai multe rânduri Sfântul Teodor, când folosește expresia „preotul, chiar dacă are trăire ortodoxă”, dar pomenește să fie chemat la binecuvântarea mesei și la cântat psalmi, dar nu trebuie participat la slujbele sale.

Ce înseamnă asta? Înseamnă că un asemenea preot este ortodox, dar nu e mărturisitor, și îl poți chema la binecuvântarea mesei și la cântat psalmi, dar nu poți lua Taine de la el. De ce? Sunt Tainele sale întinate? Evident că nu. Hristos nu se întinează. Nu poți lua Taine de la el pentru a-i arăta că este pe o cale greșită și nu ești de acord cu lipsa lui de atitudine, poate astfel îl sensibilizezi să lupte contra ereziei.

Dacă nu ar fi așa, iar acel preot ar fi considerat eretic, cum îi numește părintele Antim pe toți preoții încă neîngrădiți, ar mai invita Sfântul Teodor la binecuvântarea mesei sau la citirea Psaltirii un eretic? Evident că nu.

Cu totul altceva este când un preot se află, ne spune părintele Vasilios, în comuniune cu ereticul, mai ales cu ereticul condamnat, cum era cazul ereticilor iconoclaști în timpul Sfântului Teodor. Unul ca acela își și însușește mărturisirea ereziei și a gândirii ereticului, fiind eretic ca și el.

Rezumând, conchidem că părintele Vasilios ne spune că în teologia Sfântului Teodor „simpla pomenire a numelui ierarhului” este o „întinare a ortodoxiei” preotului respectiv, pentru că acesta o face fără a-și însuși erezia ierarhului său, așa cum face preotul care se află în „comuniune” cu ierarhul, o comuniune de gândire și acțiune eretică.

Nu e vorba de comuniunea liturgică aici, deoarece în comuniune liturgică se află și cel ce săvârșește simpla pomenire a numelui, care face acest lucru în timpul slujbelor la care pomenește.

Este exact poziția Bisericii, reliefată cel mai bine de Sfântul Atanasie în canonul mai sus amintit, în care spune că cel ce a pomenit și a fost în legătură cu ereticii, dar nu a mărturisit erezia și nu a luptat pentru ea și nu a propovăduit-o se iartă și

nu numai atât, se repune în treapta sa în Biserică.

Acesta este duhul ortodox al Bisericii, pe care îl ținem cei ce nu am acceptat o acrivie oarbă, care se războiește cu poporul credincios și neputincios, ci am aplicat o **acrivie implacabilă cu privire la adevărul de credință**, față de care nu facem niciun rabat, dar **o înțelegere și o iconomie cu privire la relațiile bisericești** cu cei ce încă nu au putut face pasul spre mărturisire.

Pe această linie corectă se află și mari personalități ale lumii ortodoxe, dintre care pomenim pe gheronda Gavriil, care a sfătuit toată Ortodoxia să aplice canonul Sfântului Atanasie, pentru că a nu cădea în schismă, părintele Maximos Karavas, duhovnicul Sfântului Paisie Aghioritul și mulți alți părinți, teologi, creștini ortodocși din lumea întreagă.

Gheronda Gavriil: „Să avem ca punct de referință Canonul Sfântului Atanasie cel Mare”

Din păcate, prin astfel de comunicat, părintele Antim se desparte și de acești părinți cu viață îmbunătățită, ceea ce ne face să ne întrebăm îngrijorați: **După acest comunicat, cu cine se mai află, până la urmă, în comuniune părintele Antim, în afară de preotul Staicu și monahul neostilist Sava?**

De noi, cei ce am refuzat compromisul cu înșelările monahului Sava și cu activitatea preotului Staicu, care a slujit perfect Patriarhiei (conștient sau nu, vom afla la un moment dat), s-a lepădat încă din 2018; de cei dintre noi de care nu s-a lepădat atunci se leapădă acum; de mitropolitul Longhin s-a lepădat pentru că îl consideră în comuniune, pe baza principiului vaselor comunicante, cu patriarhul Kirill, deși e singurul ierarh care i-a întrerupt pomenirea (principiul vaselor comunicante, care desființează practic Biserica, postulează că episcopul X îl pomeneste pe mitropolitul Y, care îl pomeneste pe patriarhul Z, care îl pomeneste pe papa, care îl pomeneste pe diavol); de bulgari și georgieni s-a lepădat tot în anii trecuți, pentru că îl pomenesc pe Bartolomeu, care îl pomeneste pe papa, care îl pomeneste pe diavol, deși cele două Biserici au făcut o mărturisire excelentă contra ereziei; de toată Biserica Ortodoxă Română „s-a îngrădit” acum; de unii dintre părinții cu care s-a aliat în ultimii ani s-a îngrădit pe parcursul anilor. Și atunci, cu cine a rămas în comuniune?

„Sinaxa” repomenitorilor îl „excomunică” pe ieromonahul Tihon pentru că nu îl pomenește „pe episcopul nostru...”

Ar putea spune că urmează modelul Sfântului Maxim, sau al Sfântului Teodor, care s-au îngrădit și ei la vremea lor. Numai că nicăieri acești sfinți nu s-au lepădat de popoare întregi, nu s-au îngrădit de Biserici întregi, ci doar de ierarhi rătăciți.

Dacă ar fi să îmi permit, ca unul care i-am fost ucenic pe vremuri și m-am folosit mult de sfaturile și rugăciunile sfinției sale, lucru pentru care îi voi fi mereu recunoscător, să îi dau un sfat teologic părintelui Antim, din partea aceluiași teolog pe care sfinția sa l-a pregătit pentru această luptă esențială, tocmai pentru că a avut încredere în pregătirea sa teologică, l-aș sfătui să șteargă acest comunicat și să studieze, pe scurt, din ce am scris noi pe *Mărturisirea Ortodoxă*, pe larg, din ce au scris Sfinții Părinți de la care noi ne-am inspirat, calea cea corectă a nepomenirii și să o urmeze.

Aceste căderi succesive trebuie să se oprească înainte ca poporul credincios care îl urmează pe părinte să se întrebe dacă nu cumva își riscă mântuirea urmând astfel de păstor, pentru că atunci va fi prea târziu. Ele se pot opri doar abandonând această cale și urmând calea împărătească a luptei.

Știu că tipul de discurs din acest comunicat merge la inima celor neinstruiți în teologie, pentru că e tranșant și, aparent, fără compromisuri, cum și spune părintele în text. Însă pentru cei ce înțeleg subtilitățile și nuanțele teologice care alcătuiesc fibra doctrinei ortodoxe, acest tip de discurs este foarte periculos, pentru că se bazează pe o neînțelegere a unor învățături patristice și canonice și pe o abordare umorală, pătimasă a luptei, în care riscul căderii e imens.

Acest tip de discurs **pare a imita** acrivia Sfântului Teodor și a altor sfinți, dar nu o face, pentru că, așa cum am văzut chiar din pasajul analizat mai sus, Sfântul Teodor introduce niște nuanțe esențiale, care părintelui Antim îi scapă, iar aceste nuanțe fac, din păcate, diferența între Ortodoxie și schismă.

PS: Îi rog pe cei ce îi sar de obicei în apărare părintelui Antim, insultându-mă în

fel și chip, să se abțină de la astfel de comportament. Acest text are rolul de a ajuta la o înțelegere corectă a teologiei, din care să se poată folosi inclusiv părintele Antim, neintenționând să insulte sau să judece pe nimeni. De aceea, cred că ucenicii ar trebui să îi transmită părintelui acest text, pentru a-l ajuta să chibzuiască mai bine la cum se vede din afară poziția sfinției sale și să acționeze în cunoștință de cauză. Dacă răspunsurile la acest text nu vor ține seama de discernământul pe care trebuie să îl aibă orice creștin, mai ales când vorbește în public, ele vor fi șterse fără nicio remușcare.

UPDATE:

Ca urmare a articolului nostru de ieri, siteul *Strana ortodoxă* a șters comunicatul publicat cu două zile înainte în numele părintelui Antim, cu scuze din partea redacției.

Data: 16 oct. 2021

Ne cerem iertare pentru situația creată în urma publicării comunicatului din partea Părintelui Antim. Am fost nevoiți să îl retragem de pe site pentru că nu fusese citit textul de către părintele Antim mai înainte de a fi publicat.

Cu respect și dorință de îndreptare,

Redacția „Strana ortodoxa”

Ne bucurăm că părintele Antim a dat dovadă de înțelepciunea și smerenia necesare pentru a face ceea ce trebuie făcut, pentru binele duhovnicesc al sfinției sale, al ucenicilor și al luptei antiecumeniste.